

Sygn. akt VI Ka 228/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Tekieli

SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014r.

sprawy **J. C.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 25 lutego 2014 r. sygn. akt II K 636/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. C. w ten sposób, że podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku uzupełnia o przepis art. 69 § 4 kk,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 200 złotych.

Sygn. akt VI Ka 228/14

UZASADNIENIE

J. C. oskarżony został o to, że:

w dniu 11 kwietnia 2013 roku w Ł., po drodze publicznej, kierował samochodem osobowym marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości ze stężeniem I.- 0,66 mg/l i II. 0.70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu, sygnatura akt VIK 675/06 z dnia 19 września 2006 roku za czyn z art. 178a § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 25 lutego 2014r. w sprawie II K 636/13:

Uznał oskarżonego J. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat.

Na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych.

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 90 zł i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 180 zł.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego. Zarzucił wyrokowi Sądu I instancji:

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5§2 kpk poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady in dubio pro reo w sytuacji zaistnienia w sprawie nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie ustalenia prawidłowości działania aparatury, przy użyciu której ustalono stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu,

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 w zw. z art. 7 kpk poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu wyrażające się dokonaniem dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego J. C. oraz zeznań świadków.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o_

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu,

zasądzenie na rzecz oskarżonego od Skarbu Państwa zwrotu poniesionych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna.

Art. 7 k.p.k. (określający zasadę swobodnej oceny dowodów) stanowi, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego

Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu tylko wtedy, gdy: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), c) jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Pogląd taki, który Sąd Okręgowy w całości podziela, wyraził Sąd Najwyższy w nadal aktualnym wyroku z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95 (OSN PiPr 1996/10/10; por. także - wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47; wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 r. , sygn. akt WRN 149/90, OSNKW 1991/7-9/41).

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

(por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zaś być wywodzony z błędnej oceny materiału dowodowego, a nie odwrotnie. (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 21 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 120/09, Prok. I Pr. – wkł. 2010/4/28; wyrok SA w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 73/09, KZS 2009/9/52).

Wniesiona przez obrońcę oskarżonego skarga apelacyjna zawiera typową polemikę z ustaleniami sądu oraz oceną zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. W związku z tym zarzuty, które mają wskazywać na błędy w ustaleniach faktycznych nie mogą okazać się skuteczne. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń – choć odmienna ocena jest naturalnie prawem apelującego. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, nie może się on ograniczać do wskazywania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł, czy środków dowodowych, lecz powinien wskazywać konkretne wady w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniemu rozstrzygnięciu. Sąd I instancji czyniąc ustalenia w zakresie rekonstrukcji stanu faktycznego dokonał wszechstronnej i dokładnej analizy przeprowadzonych dowodów, respektującej wymogi stawiane przez wspomniany już wyżej przepis art.7 k.p.k., tym samym ustalenia sądu I instancji jako czyniące również zadość wymogom stawianym przez art.4k.p.k. czy art.5§2k.p.k. nie mogły być poddane ingerencji apelacyjnej, zaś sąd okręgowy nie mógł zajmować odmiennego stanowiska. W takiej sytuacji przeprowadzona przez sąd rejonowy ocena dowodów, jako nie wykraczająca poza granice zakreślone przez reguły prawidłowego rozumowania, nie jest dowolna, jest natomiast logiczna i przekonująca, a zatem niepodważalna. Podkreślić ponadto należy, że odwołanie od orzeczenia zapadłego w I instancji nie powinno polegać jedynie na ponownym przedstawieniu faktów i motywów rozważonych już przez sąd rejonowy, bo w takim wypadku nie byłoby to rozpoznanie od zapadłego wyroku, a ponowne rozstrzygnięcie sprawy przez inny sąd, kolejna próba uzyskania orzeczenia pożądanej treści. Apelujący nie przedstawił argumentów, które skutecznie mogłyby podważyć trafne ustalenia sądu rejonowego, zaś podnoszone zarzuty w tej materii stanowią jedynie wyraz subiektywnego przekonania autora apelacji, nie znajdującego odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy.

Jeśli chodzi o zarzut obrazy art.5§2k.p.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego, dowodzi braku zrozumienia na czym polega naruszenie zasady in dubio pro reo w procesie karnym. Otóż naruszenie tej reguły ma miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości, co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie mogąc tych wątpliwości usunąć, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. W rozpoznawanej sprawie wątpliwości takie zgłosił jedynie obrońca oskarżonego, nie powziął ich natomiast sąd I instancji. Treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wskazuje bowiem, aby sąd ten przestawił swoje wątpliwości i nie mogąc ich usunąć rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Podnieść również trzeba, iż wyrażona w treści art.5§2 k.p.k. zasada w żadnej mierze nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Tego rodzaju sytuacja natomiast nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy umożliwił wyciągnięcie jednoznacznych wniosków co do sprawstwa oskarżonego i brak jest w tym zakresie wątpliwości.

Przede wszystkim wskazać należy, że sąd okręgowy w postępowaniu odwoławczym dopuścił dowód z dokumentu w postaci świadectwa wzorcowania przedmiotowego analizatora wydechu (k. 103) i wynika z niego w sposób nie budzący wątpliwości urządzenie użyte w niniejszej sprawie spełniało normy techniczne. Pozwala to zatem

czynić niepodważalne ustalenia odnośnie ustalonego u oskarżonego J. C. stanu nietrzeźwości. Na marginesie należy zauważyć, iż obrońca oskarżonego na rozprawie apelacyjnej nie poparł pierwszego z zarzutów apelacji związanego właśnie z brakiem w aktach sprawy aktualnego świadectwa wzorcowania urządzenia do pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu użytego w niniejszej sprawie.

Zeznania świadków T. S. i T. W. – funkcjonariuszy policji, którzy widzieli poruszającego się oskarżonego w samochodzie marki C. (...), a później dokonali jego zatrzymania pozwalają na dokonanie bezspornych ustaleń co do faktu kierowania przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości wspomnianym pojazdem. Pozwalają również na odrzucenie (jak to uczynił sąd rejonowy) wyjaśnień oskarżonego jako nie wiarygodnych. Na uwagę zasługuje, że policjanci po zauważeniu samochodu oskarżonego na poboczu i jego nagłym ruszeniu na moment nie stracili z nim kontaktu wzrokowego i nie zauważyli aby poza oskarżonym była w tym pojeździe jeszcze inna osoba. W tej sytuacji prawidłowo ocenił sąd meriti zeznania świadków P. B. i M. C. jako nie korespondujące z wyjaśnieniami samego oskarżonego (P. B.) i nielogiczne (M. C.). W związku z tym, iż sąd okręgowy dokonał ocenę tych zeznań przez sąd orzekający przyjmuje jako własną nie ma potrzeby szczegółowego jej przytaczania w tym miejscu.

Kierunek apelacji obligował sąd do odniesienia się do kary wymierzonej oskarżonemu. Stwierdzić należy, że wymierzona oskarżonemu J. C. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres 3 lat z całą pewnością nie jest karą rażąco surową, a tym samym pozwalającą na ingerencję w tym zakresie sądu odwoławczego. Podobnie należy ocenić orzeczony na 3 lata środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i świadczenie pieniężne na rzecz funduszu pomocy pokrzywdzonym oraz pomocy postpenitencjarnej.

Reasumując zatem apelację obrońcy oskarżonego należało uznać za niezasadną.

Zaskarżony wyrok podlegał jedynie zmianie w zakresie podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności (pkt 2 części dyspozytywnej wyroku). Otóż bowiem oskarżonemu J. C. przypisano popełnienie przestępstwa z art.178a§1 i 4 k.k. W tej sytuacji zgodnie z treścią art. 69§4 k.k. zawieszenie wykonania kary może nastąpić w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Skoro zatem w niniejszej sprawie sąd I instancji zastosował uznając, że zaszły owe szczególnie uzasadnione okoliczności do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary winien był w podstawie prawnej umieścić obok przywołanych przepisów art.69§1 i 2 oraz art. 70§1 pkt 1 k.k. art.69§4 k.k.

W pozostałej części zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Zgodnie z treścią przepisów art.636§1 k.p.k. kosztami postępowania odwoławczego obciążono oskarżonego J. C..